



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. III. Documenta orationis & officii divini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Monile spirit.

representabat. Hoc novum pie compassionis schema erga Christi Iesu passionem, in virgine humili & imbecillo corpore supra vires humanas Deus mundo exhibere voluit, non minus ad augendam Christi patientis gloriam, quam ad suscitandam piarum animarum devotionem. Dionysius Cathusianus lib. 3. de Contemplat. art. 19. Compatriotam suam vocat, & laudat: item parte altera Concionum de Sanctis art. 24. de Passione Domini, affirmat, ob insignem illam recolendam passionis Domini per septenas representationes pietatem, meruisse à Deo septenos illos raptus quotidianos, & Stigmata quinque Christi Vulnerum in corpore suo impressa. Eadem de hac virgine narrat Franciscus Bivarius de feminis illustribus Ordinis Cisterciensis; & vita ejus citatur, ac ultra modum valde admirabilis vocatur, in Cathalolo librorum Canonicorum Regularium prope Arnhemium, apud Martinenses Lovanii. Lectu quoque dignissima sunt, quæ de hac Elisabeth quam Hemmenrodensem vocat, notavit R. D. Historiæ Cisterciensis illustrator clarissimus, Chryostomus Henriquez in Menologio Cisterciensi, Novembris die XIX. ubi præter hic citatos nominat Joannem Gillemannum parte 1. Noyalis Sanctorum Brabantæ, & Aubertum Miræum in Chronico Cisterciensi ad annum M. C. LXXXII. & deinde refert hæc Blossii verba Monilis spiritualis cap. 2. Multa quoque adfert memoratu digna sedulus pietatis antiquæ Belgicæ indagator R. D. Arnoldus de Raiffe, in Anctario Natalium Sanctorum Belgii Joannis Molani, ad diem Novembris XIX. §. 2. qui & ad diem Martii XVI. §. 3. & in Hieroglyphalicio Belgico, in Herkenroda, textens catalogos Sanctorum, qui illustres nominantur ob portata Christi Stigmata impressa in corpore suo, affirmat, facta etiam Blossii scriptorum mentione, cum hac Elisabetha alios atque alias quinque Stigmata Vulnerum Christi, tametsi alia à S. Francisco formâ ac figurâ, carni suæ impressa gestavisse. Pro qua re pridem quoque calculum suum dedit R. P. Henricus Sedulius in recensito & docto Commentario ad vitam Patris sui sancti Francisci, Historiæ suæ Seraphicæ insertam, cap. XLII, num. 10. Obiit Elisabetha circa annum Domini M. CC. LXVI. quam tamen R. D. Chryostomus putat perigisse ultra annum M. CCE.



CAPVT III.

Documenta orationis & officij
divini.

1. Bona voluntas est oratio continua, quæ tamen sæpe debet elevari ad actualem orationem.
2. Omni proprietati in voluntarijs exercitijs renuntiandum, ut Dei vocationi pareamus.
2. Orationis verba cum actuali attentione recitanda.
4. Ariditas mentis, involuntariæ distractiones non minuunt, sed augent orationis meritum.
5. Cordis instabilitas non potest in hac vita omnino tolli: sed debet discretè curari.
6. Orantes gravissimis impugnat diabolus: propterea tunc animosius orationi insistendum, ut illo confusus recedat.
7. Aliorum orationibus se commendare, pius est, & Deum adspicit etiam orandi desiderium.
8. Brevis & ardens oratio valde efficax apud Deum.
9. Affectus, discretio, & pia fiducia suppleant ea, quæ legitime impediti complere non potuimus.
10. Hora Canonica orationibus Christi, quæ pro nobis in terra fudit, sunt unienda.
11. Oratio post preces horarias qualiter offerenda.
12. Quod deest orationibus nostris, cor dulci Iesu supplet, quando fecimus per Dei gratiam quod posuimus.
13. Opera etiam minima per Christum Deo oblata, sunt magna & nobilia.

Dominus dixit ad virginem
Catharinam: Sanctum desiderium anima, videlicet bona voluntas, continua oratio est, quia virtutem habet orationis. Et quidquid homo in Dei proximitate facit, potest vocari oratio, cum charitatis affectus pro oratione reputetur. Bona tamen voluntas, piusque affectus, certis temporibus & horis elevari debet in me per actualem devotionem. Scito, filia, quod ani-

CONCLAVE ANIMÆ FIDELIS.

Mon
Spiri

Skima perseverans in humili fidelique oratione, adipiscitur omnem virtutem. Vnde nullo modo orationis studium negligendum aut omittendum est propter aliqua adversantia, sive ea procedant ab illusionis satana, sive à fragilitate propria, sive à cogitationibus immundis, sive ab inordinatis stimulis & carnali motu corporis. ^a Freqüenter enim diabolus orationis tempore animam variis imaginibus & phantasmatis magis infestare conatur, quam extra tempus orationis. Et tunc callidè suggerit oranti, quòd talis oratio nihil ipsi proffit, cum alia cogitare non debeat, quam illa que orat. Malignus hostis hoc persuadere nititur, ut is qui orat, tadium confusionemq; mentis incurrat, atq; ita omittat exercitium orationis, que est armatura fortissima adversus omnes inimicos. O! quantum anima utilis & mihi grata est ea oratio, ^b que in vilutatis propria & bonitatis mee cognitione peragitur cum charitate!

sequatur gratiam meam, & eam non impediatur per orationes quas persolvere proposuerat. Postea verò poterit (si ei vacat) illas perlegere. Quòd si commodè eas explere non potest, nullo modo inde angatur, nec mentis confusionem in se admittat. Qui orando hoc solum spectat, ut multa verba proferat, modicum fructum obtinet.

Virgo Gertrudis aliquando in spiritu intellexit, verba orationum cum animi diligentia seu sancta devotione fusarum, esse veluti splendidissimas gemmas, vel vernantissimos flores: at verba orationum negligentius & ex consuetudine sine intenta devotione expletarum, esse tanquam gemmas floresque obscuriores. Et cum eadem virgo Gertrudis quemdam versiculum ducentis viginti quinque vicibus Jesum salutando legisset, cognovit, quamlibet Salutationem præsentari Domino in similitudine instrumenti musici benè sonantis; Pp 2 sed

3.
Vocalis
orationis
verba
cum attentione
recitanda.
Lib. 4.
Infin.
cap. 2.

2.
Proprietati re-
muntian-
du: Dei-
que vo-
catio
promptè
sequen-
da.
Ibidem
post me-
dium.

Rurfus ad eandem Catharinam ait Dominus: Aliquando homo statuit legere certum aliquem numerum Psalmorum, vel aliarum orationum, quis ex obedientia aut debito legere obligatus non est: cuius mentem si interea benignè visitavero, ipse visitationis mee gratiam deserit, ut orationum numerum, quem in corde suo concepit, explere possit. Sed non debet ita facere, neque credere diabolo ipsum fallere volenti. Igitur mox ubi sentit se à me specialiter visitari,

^a Adversus hanc perniciosam pro interturpandis orantibus in via spiritali diabolicam Praxim fortiter agit R. P. Iulius Nigrionius in Regulam Soc. Iesu 1. de Matutina oratione, & post citatum Basilium Sermone de Abdicatione rerum, Dorotheum Sermone 2. Climachum Gradu 3 Nilum de Oratione c. 47. Athanasium in vita Antonij, Gregorium Papam lib. 2. Dial. cap. 4. Theodoretum Historiæ Religiosæ cap. 41. & alios, adfert hæc ipsa ex hoc Bloisij loco.

^b Hæ sunt jaculatoriæ orationes, usurpatæ à sanctis Augustino, Francisco, Bernardo, Ignatio, & aliis. O Deus! noverim te, noverim me. Quis tu? quis ego? Deus est omnia, ego nihil. O Deus, bonitas! ô homo, peccatum! & aliæ eiusdem generis.

Monile
Spiritus.

sed illæ Salutationes, quas cum devota intentione legerat, suavissimos reddebant concentus; aliæ verò, quas legerat minùs accuratè, submissiores injucundioresque edebant sonos.

4.

Distra-
ctio men-
tis, &
ariditas
contra
volunta-
tem oran-
tis, non
obstant
bonum o-
rationis.

Caveat is qui orat, ne voluntariè ac datâ operâ per gravem negligentiam inter orandum mente distrahatur: caveat item, ne orationem propterea deserat, quòd in ea nullam fortè consolationem sentit. Sanè, sicut mentis distractio, quæ propter voluntatem orantis accidit, fructum & utilitatem orationis non tollit, ita nec cordis ariditas, dum bona voluntas adest. Hinc Dominus ad ipsam Gertrudem virginem aliquando dixit: *Vellem electis meis persuasum esse, quòd eorum bona exercitia & opera mihi omnino placeant, quando ipsi serviunt expensis suis. Illi t̄ autem expensis suis mihi servitium præstant, qui licet saporè devotionis minimè sentiant, fideliter tamen (ut possunt) orationes & alia pia exercitia sua peragunt, confidentes de pietate mea, quòd ego illa libenter & gratè suscipiam. Pleriq; sunt, quibus si sapor & consolatio interna concederetur, non eis prodesset ad salutem, & meritum ipsorum valde minueretur.*

Suis im-
pensis in Deo
servit.

† De actionibus & orationibus hominis aridi & desolati, quanti meriti & momenti sint coram Deo, ex hoc loco Blofii & aliis argumentis docet R. P. Alfonsus Rodericus Exercitii perfectionis parte 1. tract. 5. & eadem verba Domini ad Gertrudem citat pro exemplo intentionis rectissimæ R. P. Ieremias Drexelius in Augusti lib. 1. c. 2. §. 1.

Homo nonnunquam tanta mentis instabilitate laborat, ut si per orationem vel meditationem cor suum ad Deum elevare, illudque in pia aliqua cogitatione figere velit, mox inde pellatur. Id quod & beatus Augustinus ostendit, dicens: *Plerumq; orationes impediuntur vanis cogitationibus, ita ut vix stet cor ad Deum suum: & vult se tenere ut stet, sed quodam modo fugit à se, nec invenit cancellos quibus se includat, aut obices quibus retineat avolationes suas, & vagos quosdam motus suos. Vix occurrit stabilis oratio inter multas orationes. Et tolerat Deus corda precantium, & diversas res cogitantium; omitto dicere, & noxias aliquando, & perversas, & inimicas Deo. Porro, quia magna est eius misericordia, dicamus ei: *Lucunda animam servi tui, quoniam am ad te Domine animam meam levavi. Et quomodo eam levavi? Quomodo porro, quomodo tu vires dedisti.* Hæc Augustinus. Igitur qui bonæ voluntatis est, non perturbetur inordinatè propter instabilitatem cogitationum suarum; sed placidè faciat quod in se est, dum orat, & humiliter patienterque perseveret: ita enim Deo plurimum acceptus erit. Hinc beatam Gertrudem edocuit Dominus, quòd cum quispiam orando, meditando vel contemplando, sanctè dirigit mentem & cogitationes suas in Deum, tunc ante thronum gloriæ præsentat Deo quasi speculum * miri splen-*

Cor dicitur
stabilis
quomodo
ferenda,
S. Augu-
stinus
docet.
In Psal-
m.

* Ani-
ma orā-
tis est
speculū
in quo
Deus se
contem-
plat.

splendoris, in quo Dominus, bonorum omnium immissor, imaginem suam jucundissimè specularur. Et quando homo propter impedimenta cordisque instabilitatem, majori difficultate hoc facit, quantò gravius & parientiùs laborat, tantò speculum illud in conspectu venerandæ Trinitatis omniumque Sanctorum venustiùs atque ornatiùs apparet. Sed cavenda est nimia vehementia, ne caput lædatur, & spiritus impediatur.

6. Quam ob-
causam
orantes
diabolus
gravius
impug-
nat: &
quomodo
ei repug-
nandum.
Lib. 6.
Revel.
c. 94.

Cùm sancta Birgitta orans tentationibus fatigaretur, dixit ei Deipara Virgo Maria: † Diabolus explorator invidius querit impedire bonos dum orant. Tu verò filia quacunque tentatione pulsèris inter orandum, persiste in desiderio vel bona voluntate, & conatu sancto, sicut commodè potes: quia desiderium & conatus tuus pius reputabitur pro effectu orationis. Etiam si pravas ac sordidas cogitationes, quæ cordi tuo incidunt, eicere non potueris; tamen pro illo conatu coronam in celo recipies: ita tibi proderit illa molestia, modò non consentias tentationi, & tibi displiceat quod indecens est.

7. Alieni
orationi-
bus sese
commen-
dare, pi-
um est &
utile, si
est ora-

Virgo Gertrudis à Domino instructa est, quòd quando quis se alteriùs orationibus commendat, confidens se per ejus merita posse divinam gratiam obtinere, pius Dominus indubitanter secundùm desiderium & fidem ip-

sius benefacit ei, etiam si ille cui se commendavit, neglexerit devotè orare pro ipso.

Quidam simplex admodum, & vix sciens plenè legere Orationem Dominicam, petivit consiliū salutis à sancta Birgitta. Igitur orante eadem Birgitta pro eo, Christus dixit: *Magis mihi placet simplicitas huius hominis, quàm superbiorum prudentia. Itaque monemus eum, ut opus suum, laudabilemque consuetudinem continuet: & ego illi mercedem reddam. Eius bona voluntas mihi valde grata est. Ipse à Spiritu meo didicit veram sapientiam, videlicet, dilectionem Dei, per quam servat legem, omniaque divina mandata. Dicoribi, filia, Quicunque fide & voluntate perfecta legit hæc verba, IESU miserere mei, magis mihi acceptus est, quam is qui mille versus sine attentione pronuntiat. Itidem Dominus ait ad beatam Gertrudem: Quamvis animabus purgandis multum proficit, quidquid pro earum remedio fit, legendo Officium seu Vigiliis defunctorum, aliasque orationes; magis tamen eas juvat, & majorem relaxationem eis quandoque obtinet oratio paucissimis verbis ex ardentis affectu fusa. Sed propter hæc verba Domini, nullus prolixas preces, quas legere obligatus est, omittere debet, nisi ex justa ne-*
Pp 3 cef-

† Hæc quæ consentiunt cum 6. 1. huius capituli 3. citat etiam, & ad solatiū distractionis in oratione exornat R. P. Rodericus ubi supra cap. 23.

monile
Spirit-
tio non
sequatur.
Lib. 3.
Infim.
cap. 73.
8.

Simplicis
anima
brevis
& ardē
oratio ef-
ficax a-
pud De-
um, non
tamē ideo
longiores
orationes
omitten-
da.
Lib. 6.
Revel.
c. 11.

Monile
Spir.

cessitate illas omittere cogatur. Oportet enim eas orationes, quæ ex debito & obedientia legendæ sunt, ac benè legi possunt, semper alijs orationum exercitijs præferre

9.

Quomodo
supplen-
da qua
legitimè
impediti
completi
non va-
luimus.
Luc. 2.

Ipsa sancta Gertrudis aliquando ægrotans & lecto decumbens, cum Horas suas legere non posset, neque etiam, juxta desiderium suum ad honorem beatissimæ virginis Mariæ valeret dicere ex integro Salutationem Angelicam, conata est tamen sæpiùs iterare saltem hæc verba: *Ave Maria, gratiâ plena, Dominus tecum.* Hinc virgo Deipara ei apparuit, induto pallio aureis floribus mixtè exornato, quibus designabantur Salutationes ab ista cum labore lectæ: & in his excellentissimè relucebat pius affectus, quo ipsam gloriosam Virginem salutare desideraverat. Relucebat etiam sancta discretio, quâ illa tantum verba legerat, cum sentiret se alia legere non posse. Relucebat item integra fiducia, quâ confidebat, Matrem Domini benignè suscipere hoc ipsum exiguum servitium suum.

10.

Ante le-
ctionem
Horarum
o ratio pia
& utilis
ad implo-
randum
operita
orationis
Christi.
Lib. 3.
Spir. gr.
cap. 80.

Beatæ Mechtildi revelatum fuit, † quod is qui legere haberet Horas canonicas, utiliter admodum faceret, si pensum Horarum suarum uniret orationibus Christi. Itaque quilibet inchoaturus Horas quas legere obligatur, po-

† Hanc praxim laudat ex hæc revelatione R. P. Jacobus Alvarez de Paz tom. 3. lib. 1. part. 2. cap. 8. §. 1. am.

test corde, vel etiam ore; hoc aut simili modo orare: *Domine Iesu, ego humiliter pro tui honore obedire, & tibi fideliter servire, teque purè laudare desidero, in unione illius perfectissimæ attentionis, quâ tu Patrem orasti & laudasti in terris: adjuva me gratiâ tuâ, quia sine te nihil possum.* Hac ratione exercitium eius mirè nobilitabitur, Deoque Patri plurimum placebit: nam reputabitur quasi unum exercitium cum Christi exercitio, sicut modica aqua missa in vinum & vino unita, jam vinum reputatur.

Cum eadem virgo Mechtildis 11. oraret pro quodam, qui conque- Post illi-
stus apud ipsam fuerat, quod Ho- rariis
ras canonicas frequenter; ex hu- praxi
mana infirmitate cogitando alia, oratio-
legeret; tale à Domino respon- ibid. q.
sum accepit: *Ille, pro quo oras, dicat semper post Horas hæc verba humiliter: Deus propitius esto mihi peccatori. Si enim in Publicano eadem verba tantum valuerunt, ut ipse à peccatis propter illa absolveretur & iustificaretur, cur non etiam cuilibet alteri veniam impetrent? Nam misericordia & clementia mea non minus nunc parata est ignoscere, quâ tunc erat.* Felix verò est, qui & ex bona voluntate humiliter obediendo, & sacra verba integrè pronuntiando, pensum Horarum suarum studio sè explet: is enim etsi cordis distractionem patitur, non tamen voluntariè distrahitur.

Virgo

12.
Monile
Spirit.
Orationis
& operis
nostrorum
defectus
per Iesum
supplet.
Lib. 3.
Infim.
cap. 25.

Virgo Gertrudis divinum Of-
ficium cum ceteris Monasterij sui
Virginibus aliquando peragens,
singula verba attentè pronuncia-
re litudebat: sed cum, ex infirmi-
tate humana, sæpiùs mente di-
straheretur, moesta dixit intra se:
*Et quis fructus provenire poterit ex
hoc studio, cui tanta instabilitas
conjuncta est? Dominus igitur
volens eam consolari, præsentavit
ei dignissimum illud totius
boni totiusque beatitudinis ga-
zophylacium, nempe cor suum
& dixit: Ecce cor meum dulcissi-
mum oculis mentis tue prætendo, cui
omnia, que per te minùs perficere
potes, fiducialiter pro te perficienda
commendabis: ita enim omnia co-
ram oculis meis apparebunt valde
perfecta. Certè ipsum cor meum
divinum, humanam fragilitatem
instabilitatemq; cognoscens, sem-
per cum desiderio expectat, ut tu
si non verbis, saltem cogitatione
committas ei pro te supplendum,
emendandum ac perficiendum,
quidquid minùs per te perficere va-
les. Igitur quilibet post Horas
expletas (quæ quidem non men-
te tantùm legi, sed etiam ore
pronuntiari debent) potest hoc
aut consimili modo orare: † Bo-
ne Iesu, propitius esto mihi peccato-
ri. Ego tepidum, & distractum
servitium meum commendo melli-*

*fluocordi tuo emendandum, ac per-
ficiendum, tibiq; ipsum offero ad sa-
lutem omnium, in unione illius per-
fectissima attentionis, quâ tu Pa-
trem orasti & laudasti in terris. Re-
sponde, queso, satisfac & supple pro
me plenissimè, Amen.*

Cùm ipsa Virgo Gertrudis,
sentiens in quodam opere mag-
nam difficultatem, diceret Deo
Patri: *Domine hoc opus offero tibi
in laudem æternam, per unicum Fi-
lium tuum, in virtute Spiritus san-
cti: intellexit, quòd quidquid
piè offertur Patri per Filium,
quidquid item humiliter petitur
per Filium, illud mirificè supra
humanam æstimationem nobili-
tatur, & redditur Deo Patri ac-
ceptum: quemadmodum viride
vel aureum apparet, quidquid
per vitrum aut gemmam vi-
ridis aureive coloris
conspicitur.*

13.
Minima
& abjecta
opera no-
stra Chri-
sti unione
nobilitan-
tur, &
ad mag-
nam mer-
cedem at-
tollun-
tur.



† Hoc ipsum, & alia pro ista praxi post
Horas pre carias, adfert idem R. P. Alva-
rez ibidem cap. 16. §. Hoc. Estque hic ob-
servanda praxis oratiunculæ post Officium
divinum.